

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00 Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого люду — виходить два рази на тиждень: В СЕРЕДУ І СУБОТУ.

Видає Стіваришення "Українських Робітничих Вістей".

Передплата на рік \$4.00 Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

ДОВКОЛА ОСТАННІХ ПОДІЙ.

МИНУВШОЇ НЕДІЛІ ПОХОРОНЕНО ЛЕНІНА.

В невідому, 27. січня, під стіною Кремля на Червоній Площі в Москві збливалися ще одна могила. Поруч з могилами Свердлова, Володарського, Урлішко, Воробського, Джана Ріа...

Насилано моголю того, що в 1917 р. привів російський пролетаріят до побіди, що він до побіди світовий пролетаріят. Тільки три тижні тому назад розійшлася по цілм світі вістка, що Ленін видужує, що він на саме різдо охотився за зайцями, що він скоро вертає до праці.

Нікого не допускалося до него підчас його хвороби і саме тоді, як всі сподівалися повороту його до праці, прийшла вістка про його смерть, на цей раз вже про дійсну смерть.

При його постелі підчас смерти крім докторів була його старенька мати і дружина, Крупська.

Коли Ленінович було 17 літ, він пережив велику трагедію: пережив смерть брата Олександра, якого поховали царське правительство.

Коли Ленін був гімназистом в Симбірську, його учителем в гімназії був Федор Керенський, батько Олександра Керенського, владу якого Ленін повалив в листопаді 1917 року.

Навіть світова буржуазія ненавиділа і... поважала Леніна. Коли радянське правительво говорило з іншими державами про навізання торговельних зносин, то всюди питали: "А коли вже Ленін верне до праці?"

"Ленін і Троцький — найбагатші люде на світі". Чи раз ви читали це, товаришу, на шпальтах продажно-української преси? А тепер велика світова буржуазна преса пише, що Ленін, як голова Ради Народних Комісарів побрав лише \$50.00 платні тижнево.

Леніна не стало. Коли його тіло лежало в Москві в Домі Союзів, десятки тисяч народу спішили туди, щоб хоч в останнє глянути на свого вождя. Всі дороги заповнені.

Довгою лентою день і ніч проходили тисячі людей через сально, де лежало тіло Леніна; годинами стояли на ледучім морозі, щоб діждатися черги. Для нікого нема привілею. Німецький амбасадор, віддаючи поклан від тих правительво, що визнавали Радянський Союз, так само став в чергу і аж о годині 1-ї по полудни доступив до тіла Леніна.

В акті до петроградського пролетаріату, Зіновев пропонує, щоб Петроград переіменувати в Ленінград.

Як би не чествували тепер пам'яті Генія, світовий пролетаріят, світ працюючих і поневолених знає одно: в невідому збільшилася під стіною Кремля одна могила і ця могила забрала від них найкращого учителя і борця.

СВЯТО ПАМ'ЯТИ ЛЕНІНА НА АМЕРИКАНСЬКІМ КОНТИНЕНТІ

Зорганізоване робітництво цілої північної Америки святкує день пам'яті свого помершого Генія.

Центральні Комітети Робітничої Парті Канаді і Робітничої Парті Америки розіслали комунікати до всіх відділів, щоб не діля 3-го лютого була днем шанування пам'яті покійного вождя всесвітнього робітництва і селянства.

Так рішили Виконком зорганізованого робітництва і те робітництво солідарно відгукнується на цей поклан. По цілій Канаді і Злучених Державах залунають в невідому 3-го лютого з тисяч театральных платформ і платформ робітничих інституцій та аудиторій сум'ї акорди похоронного гимну; залунають промови з десятків тисяч уст передових робітничих борців, в яких буде сказано як жив і за що боровся Ленін.

Так будуть святкувати день шанування пам'яті свого Генія зорганізовані робітники.

А що в той день буде робити, ви, незорганізовані робітники і фермери? Чи для вас буде байдужним цей день?

Ні товариші! Цей день не повинен бути вам байдужним. Ваша доля не була байдужною для того, кого минувшої неділі похоронено під стіною Кремля. Ваша доля, ваше положення безсамоуного покірного експлуатованого раба була ще більш болучою для Леніна, як доля свідомого зорганізованого робітника і фермера. Була більш болучою тому, що він знав вашу несправдість. І він ціл своє життя працював, щоб отворити вашу несправдість очі.

Нехай же не буде байдужною для вас його смерть! Там, де зорганізоване робітництво склане в невідому 3-го лютого мінг пам'яті Леніна, ви заповніть сально по береги. Де-ж нема зорганізованого робітництва, там улаштуйте мінг самі і хоч невеличким гуртком шануйте пам'яті свого оборонця і учителя.

РОБІТНИЧЕ ПРАВИТЕЛЬСТВО АНГЛІ І ВИЗНАННЯ С.С.Р.Р.

З приходом до власти правительства МекДоналда, в Англії почали отворто говорити про визнання Союзу Соціалістичних Радянських Республік. Вже навіть називають півофіціально чоловіка, котрий поїде в Москву як англійський амбасадор. Тим чоловіком є Джеймс О'Грейді, який сам з цим не криється.

І заворушилася консервативні черви, реакційна каліка почала шукати нових інтриг, щоб не допустити до визнання С.С.Р.Р.

Повторилося те саме, або тільки хоче повторитися та сама історія, яка сталася недавно в Америці. Англійські реакціонери "вишукали" "заговор" радянського правительства, яке вони ототожнюють з Ш. Інтернаціоналом, проти єдності брїтійської держави. Та самісенька історія, яка мала місце в Злучених Державах зі сфабрикованим листом Гюза. Хоч імітація англійських реакціонерів Гюза дуже плохенька і навряд, чи вона буде мати якийсь вплив на політику правительства МекДоналда, однак сам факт показує нам, як капіталісти бояться визнання Радянського Союзу. Тому, що в Індії і Афганістані є комуністи, які ведуть там комуністичну пропаганду, а що всі комуністи лущаться в Ш. Інтернаціоналі, а що Виконавчий Комітет Ш. Інтернаціоналу має своїм осідком Москву, тому англійські капіталісти є проти визнання Радянського Союзу.

Зрештою попередню вони не визнавали радянського правительства тільки за те, що воно комуністичне. Відтак вони погодилися вже з тим, але тепер вони хочуть, щоб поза Радянськими Республіками ніде більше не було комуністів.

Однак всі дані з міжнародних подій за останній час говорять за те, що недалеко той час, коли всі великі капіталістичні держави визнають Радянський Союз. Бо раз його визнає правительво Англії, то за нею підуть інші держави.

СТОВАРИШЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ РОБІТНИЧИХ ДІМ.

(Вражіння з обідки по західній Канаді.)

Ріджайна може одинока місцевість в Канаді, що має вишарпанений Український Робітничий Дім. Товариші цієї місцевості не чують вже на собі тигару довгів, так далеко, як це відноситься до їхньої інституції. Але вони розуміють своє завдання перед іншими братніми робітничими інституціями в Канаді і перед робітничою пресою. І допомагають їм, скільки на це дозволяють їм їхні сили.

А сили їхні, що й казати, слабенькі. Слабенькі тому, що багато товаришів розішлася. Ріджайна не є індустріальне місто і там нема коло чого державні робітники. Це й спонукало до багатьох товаришів вихати до інших місцевостей.

А той гурток, що лишився, працює оскільки сил вистаріває.

При Українському Робітничім Домі в Ріджайні є діточа школа, і невеличка струнна оркестра (маандоліні і гітари), є драматично-співачий гурток, є відділ жіночї-робітниць, є відділ Р.З.Т. Відділ жіночї-робітниць там навіть досить активний.

Субота вечір — робота в Українському Робітничім Домі. Це й яка робота! Колективним мінгом підлогу, з піснями, жартами кинулися і за пару годин — готово. Після фізичної праці — духова: проба співу, бо автра концерт. Так в невідому зрання збори відділу Робітничого Запомогоного Товариства, по полудни загальні збори членства Укр.Роб. Дому, а ввечерю концерт-мінг.

І нарікання, що нема кому працювати.

От лихо, — кажуть товариші, — попереді брак доводило до праці жєнщин, а тепер брак мужици. Одні вже вихали, а другі ще збираються. Бо коло чого-ж будуть тут держатися?

І це гірка правда. Коло чого?

— Але добре, що ми вже хоч догду не маємо. Хтось вїде, а хтось приїде і знова з часом робота налагодиться — потіпають самі себе товариші і товаришки.

Мобілізувати в Ріджайні до праці нові сили нема з кого, бо українське населення там не численне. А крім того гурток патріотів побудували там ще й свій дім. Побудували не тому, що він там був потрібний, але побудували "на злість" робітникам.

І зробили "злість", бо ваяли на плачі собі купу довгів, а будинок напів пустий, бо нема кому в нїм працювати і нема для кого. І от "зі злість" похотіло та потанцювати собі, здоровенькі, час від часу. Як то кажуть: за дурною головою погам горе.

3 КОНВЕНЦІЇ ГІРНИКІВ В ІНДІАНОПІС.

В Індіанопісі розпочалася 22. січня конвенція Злучених Гірників Америки. На цій конвенції є також 29 делегатів від канадських гірників. Ця конвенція є також 29 делегатів від канадських гірників. Ця конвенція є також 29 делегатів від канадських гірників.

Делегати запроотестували проти цього і домагалися дати в цій справі голос Мерсєрфони, але Луїс не дав.

Цікавими є також декотрі, з ухвалення на другий день, резолюції. Для декоративної укладенню першу резолюцію, котра домагється від властей закон, що заборонив би працю в індустрії дітям више 16 літ віку.

Відтак резолюційна комісія предложила резолюцію про визнання Союзу Соціалістичних Радянських Республік. Резолюцію прийнято без дискусії, але і тут, маніфестуючи свою "радикальність", Луїс остався вірним американським капіталістам, бо в заплату за визна-

ння, домагаться в резолюції, щоб робітники і селяне Радянського Союзу заплатили довги американським капіталістам, ті довги, яких вони ніколи не пощачили, але які почало царське правительво на війну і... які американські капіталісти витратили на оборону Радянських Республік.

А витратили вони на це не мало. Одна експедиція на Сибір та поміч Колчакові кілько то повесла коштів!

Отже, робітники і селяне Радянських Республік: звернуть американським капіталістам гроші, за яких вас розстріляно в холодних снігах Сибіру, а тоді Луїс буде просити американське правительво, щоб воно вас визнало.

В резолюційну комісію подана була резолюція, щоб прийняти назад в юнію Джеймса Мек-Лаклена, буншого секретаря 26-го дїстрікту і провідника майнерського страйку в Новій Скошїї минувшого літа, який тепер сидить за це в тюрмі і його товариші та щоб привернути 26-му дїстрікту автономію. Комісія рішила що резолюцію відкинути. В салі счинився крик і замішання. Для оборони рішення комісії забрав слово сам Луїс та почав дємагогічно плакати, як то він старався, щоб гірникам 26-го дїстрікту не зникнувано платні, але нічого не міг зробити, бо "Мек-Лаклен хотів, щоб платні було зникнево". І тому відкину Луїс нічого не міг дєму заповідати.

Цей гіпокрїтизм і підлабрюхія Луїса страшенно обурили делегатів 26-го дїстрікту і вони почали домагатися голосу. Вони з салі кричали в очі Луїсови, що це підлабрюхія, що Луїс сам дав майнерам розказ згодитися на 37 процент

зніжки, а Мек-Лаклен і товариші боролися проти того розказу Луїса. Однак Луїс не звертав уваги на протести і дальше плакав, як то він мав троляі з червоном Мек-Лакленом і закінчив жалем, що він скорше не викинув Мек-Лаклена з юнії.

Делегати з Нової Скошїї домагались в прєдсїдателя (заступника прєдсїдателя) голосу в цій справі, але ні прєдсїдатель, ні Луїс ім голосу не дали і дали внесок комісії під голосування. На салі счинилася буча. До протесту делегатів Нової Скошїї прилучилися інші делегати і почали домагатися слова для делегатів 26-го дїстрікту. Луїсова машина також добре функціонує, бо домагались, щоб прєдсїдатель давав внесок під голосування.

Голосування відбулося під крик і шум протестів. Прєдсїдатель заявив, що резолюцію відкинуво і одобрено поступок Луїса. Тоді новоскошїї делегати і всі їх сторонники зажадали поіменного голосування. Прєдсїдатель не хотів звертати на це уваги і провадив дальше. В салі знова счинився крик і тривав поверх пів години. Всі старання прєдсїдателя привернути спокій були надаремні. Тоді він заявив, що треба аби 30 процент присутних делегатів заявили за поіменним голосуванням, тоді воно буде прєведене і попросив всіх тих, що за таким голосуванням, щоб встали. Треба було бути слїпим, щоб не бачити, що більша половина делегатів встала, однак по обрахуванню голосів прєдсїдатель заявив, що з 2000 загального числа делегатів встало лише 421 і на цїм замкнув сєсію.

Так то працює Луїсова машина на конвенції гірників в Індіанопісі. Робкор.

"В ГОСТЯХ".

(Фейлетон.)

— Ой си-ину-у мій, дитини-но-о моя-а! На кожтї мє-е-не-е-ліше-ш? — плакала моя старенька мати, як виряджала мене до Канади в "гості".

— Цить-те, моя матусю, не плачте. Я за вас не забуду. І тут-же показував своїй матусї всі ті папери, які прислав мені сїнійський агент.

А в тих паперах... Чого тільки там не було в тих паперах про Канаду? Начитаєшся, було, то і в сні тобї увиждєтьсє Канада. Не Канада — рай, земний рай!

Вклонився мамі, повтирав слєзми сєстрам і братам, попрощався з рідними порогами і рідним сєлом і поїхав в "гості".

І стиснуло за сєрце, як з сєла виїжджав.

Коло моря. — Покажи паспорт! — Кілько маеш грошей? — Кілько тобї літ? — Робітник, чи рїльник? — Покажи руки? — Агі на вас! Та-ж я не арештант, ає... "гість".

— Марш до доктора! В доктора: — Очі здорові? — Так бачите, що ще не повилазили.

— Цего мало. І вивернув мені очі. Аж в лобі заколупало. От тепер, думаю, тобї вже вилизуть.

— Роздгайся! Штовх кулаком в плачі, поплід ребра, в живїт, не обминув і грїшного тіла...

Аж поцмокав доктор. А в очах його я вичитав: тим гостем можна орати.

І поставив на моїм папірці "О. К." (о-кей).

За морем. Та сама програма. На закінчення євангелію тобї в руки і в потяг.

Чи не попом хочуть мене зробити — подумав я. Везуть: везуть дєнь, везуть ніч, везуть добу, везуть другу, третю, четверту...

А дальше й рахувати збувив. Привезли. Прєрї, прєрї, а за ними ще прєрї, а там дальше вже ліс і болото.

кавалок кишкї) увїшов, сканї руйнуєчи, а залїзницю будуючи.

Зароблю грошей, купую коїні — тоді "держись шалка"! Ось вже не довго менї цими нестрами ходити. Назад буду їхати. Бо "стіл гєник" не за горами.

Кїнчив. Іду до дому... "в гості". Але перше чим їхати, треба 75 мїль пішки йти до "стіл гєника".

Прийшов. — Продайте тикет до Едмонтону! — "Натїнг дїнїг". Треба розбїрати треку! Хто не хоче розбїрати — їди пішки.

— На що-ж розбїрати? То будували, а тепер — розбїрати?

Треба, кажуть, розбїрати, бо треба реалїзувати на війну до Франції. А тут от ще побудували поруч сєнарську залїзницю, а возити нема що й одною.

Розбїраю. Розбїраю від "Полов Гєд" аж до Едсона. І-їду назад пішки.

Розбїрав. Я вже в Едмонтонї. Другого дня по прїїзді заплатив 50 доларїв кари за те... що не працюю в "вор тайм".

Третого дня пішов читати новинки на дошці про те, як там наші бїютьсє.

А там якїсь гості завєли дєбати про те, хто лїпше бєтьсє. Я тільки слухав, бо навіть не знаю ще гаразд, хто з ким воєво.

Обступили нас і в поліцію. А з поліції мене, як "Авєтрїян-а" — до тaborу.

Ще так гості! Два роки "гостив" я в тaborї, як "єлїн єнемїс". А коли вїйшов — лєдвє душ в тілі телєналася.

Ще добре, що телєналася. А от душа мого товариша потєлєналася просто з гостїни в царствє небєсне.

Знов на фармі. Що був викорчував — знов заросло.

Знов корчую. Знов осушую. І знов до мене ходять "гості".

Ая, пане редакторе "Українського Голосу" — ходять гості.

Що дня ходять. За довами, за грїхами ходять, що й свєряться, що не маю чим прїямати.

Ходять "чужї", ходять і "свої", такі, як ви пане. Ходять ті, що "люблять" на братовї шкуру а не душу".

А матуся дома чекала, виглядала.

Кодї то вже поверне її син до дому з "гостєй", або ще її забере до сєбе.

Вїн-же, як їхав — обїяв. А тепер ось роки чотирї й листа не напише.

Не знає, сєрдєчна, ю воїна війною і не розбїрає хто "гість", а хто "ворот".

Умерла — не дїдавшїсь сїна з "гостєй".

А сєстрї, голубонькї, де воїні?

Чи не здибали ви їх, пане редакторе, як їздили до Тарнова?

Вони наймичками в польськї шлєхтї, тільки не такими добровільними, як ваш Пєтлєра, але примусовими.

А я "в гостях". Тільки душа в тілі. Кажете: покїрне тєлятко двї коровї сєє.

І я так колїсь думав. А тепер навіть переконався. Є такі тєлята, що сєуть по кілько коров, є такі, що сєуть цілу череду.

І ви, пане "в гостях" і я пане "в гостях". Але ви, пане належите до тих, що других сєуть, а я... я, пане, належу до тих... "другїх"...

І обидва ми одної нації, одної віри. І ви собі гостюєте... А у мене тільки душа в тілі. Бо її за моргєч не прїймають. А де у вас душа? Даруйте! Я забув. У вас її зовсім немає. В протївний разї не смїялись-б ви з нас в живї очі.

Фармер-Пєтлєга.